

kendelse af 26. marts 1999 (1. afd., kære nr. S-0915-99).

Justitsministeriet finder på denne baggrund og af hensyn til den udvidelse af forpligtelsen til at udlevere personer til andre EU-medlemsstater, som rammeafgørelsen indebærer, at der bør indsættes en udtrykkelig bestemmelse i udleveringsloven, hvorefter udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en udeblivelsesdom – i overensstemmelse med rammeafgørelsen – kun kan finde sted, hvis indkaldelsen til domsforhandlingen har været forkyndt for den pågældende personligt, eller hvis den pågældende på anden måde er blevet underrettet om tid og sted for domsforhandlingen. Udlevering skal dog kunne ske uanset disse betingelser, hvis den pågældende i den anmodende medlemsstat kan kræve sagen genoptaget og har adgang til at være til stede under den fornyede domsforhandling. Det bemærkes, at bestemmelsen ikke indebærer, at der kan slutes modsætningsvis med hensyn til sager om udlevering på grundlag af en udeblivelsesdom til stater uden for EU.

Der henvises til den foreslåede nye bestemmelse i udleveringslovens § 10 g.

4.1.9. Særlige tilfælde

Efter udleveringslovens § 6 må udlevering ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Det følger af præambelbetragtning nr. 12, at intet i udkastet til rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvor der er objektive grunde til at formode, at anmodningen om udlevering er fremsat med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

Det følger endvidere af artikel 1, stk. 3, i udkastet til rammeafgørelse, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er knæsat ved artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union. I artikel 6 i TEU nævnes bl.a., at unionen bygger på respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og

retsstatsprincippet, og at unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Forbudet mod forfølgelse er en af de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. På denne baggrund finder Justitsministeriet, at den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 6 bør gentages i det foreslåede kapitel 2 a om betingelser for udlevering til andre EU-medlemsstater for at præcisere, at der ikke i nogen tilfælde må ske udlevering af en person, hvis der er fare for forfølgelse af de i bestemmelsen nævnte grunde.

Der henvises til den foreslåede nye bestemmelse i § 10 h.

Udleveringslovens § 7 indebærer, at udlevering ikke må finde sted, hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn.

Efter artikel 23, stk. 4, i rammeafgørelsen vil udlevering undtagelsesvis kunne udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at udlevering klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Udlevering skal i givet fald ske, så snart disse grunde ikke længere foreligger.

Artikel 23, stk. 4, udgør således en ændring i forhold til den gældende regel i udleveringslovens § 7. Justitsministeriet foreslår på den baggrund indsat en bestemmelse i kapitel 2 a om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater, hvorefter udlevering kan udsættes, men ikke afslås, under henvisning til humanitære grunde.

Der henvises til den foreslåede nye bestemmelse i § 10 i.

4.1.10. Specialitetsreglen

Ifølge rammeafgørelsens artikel 27 kan en medlemsstat beslutte, at en person, der er blevet udleveret fra denne medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, i den anmodende medlemsstat kan retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre lovovertrædelser end den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre var udstedt, medmindre den judicielle myndighed i den anmodende medlemsstat i særlige tilfælde anfører andet i sin beslutning. Hvis en medlemsstat ikke har afgivet erklæring herom overfor Rådssekretariatet, finder de gældende specialitetsregler fortsat anvendelse. Dette indebærer, at en person, der er udleveret, som hovedregel ikke kan